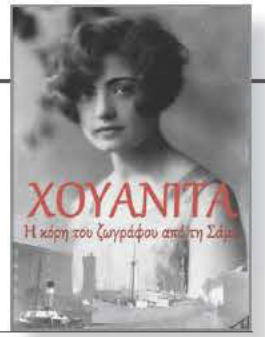

Στο μακρινό Μοντεβιδέο, την πρωτεύουσα της Ουρουγουάης, γεννιέται ένας νεανικός έρωτας, στα χρόνια που ξεσπά στην Ευρώπη ο πρώτος παγκόσμιος πόλεμος...

ΧΟΥΑΝΙΤΑ

Η κόρη του ζωγράφου από τη Σάμο

Νουβέλα του Μπάμπη Ράκη

Μέρες γαλήνης πριν την καταιγίδα

Επεισόδιο 43

Εγιναν με κάθε λαμπρότητα τα εγκαίνια της γκαλερί «Λίζα Ροντρίγκες». Παραβρέθηκαν πολλοί επίσημοι και προσωπικοί του καλλιτεχνικού και πνευματικού κόσμου. Επίσης ήρθε ο γιός της Έρρικα, ο Βαν ντε Φλου, και ο μεγάλος τραπεζίτης Ενρίκο Ροντρίγκες. Τυπικά οι δύο τους χαιρέτησαν στην είσοδο τον Μανουέλ και στην συνέχεια πήγαν να συναντήσουν άτομα από τον δικό τους κύκλο. Σε καμιά περίπτωση δεν ήρθε ούτε ο ένας και ούτε ο άλλος να του μιλήσουν. Έφυγαν και οι δύο μαζί χωρίς να τον αποχαιρετήσουν, έστω με δύο τυπικές κουβέντες.

Δεν τον καταδέχτηκαν. Δεν άνηκε στον δικό τους κόσμο.

Ο Μανουέλ δεν θα το ξεχάσει αυτό.

Η Έρρικα εκείνη την βραδιά των εγκαινίων έλαμπε, με την σατέν μπλε τουαλέτα της. Ήταν πρόσχαρη, χαρούμενη κι ευτυχισμένη, μέσα σε αυτόν τον λαμπερό κόσμο της γκαλερί.

Κατόρθωσε να πείσει αρκετούς συλλέκτες, να δανείσουν για τα εγκαίνια της έκθεσης, αξιόλογους πίνακες από την ιδιωτική τους συλλογή.

Δεχόταν τα συγχαρητήρια του κόσμου για την όμορφη εκδήλωση, που ήξεραν ότι διοργάνωσε η ίδια. Χαμογελούσε ευγενικά στον καθένα. Ένιωθε σαν να ήταν η βασίλισσα εκείνης της βραδιάς.

Τόσα χρόνια δεν στερήθηκε εξόδους σε κοσμικές εκδηλώσεις. Αλλά ζούσε στην σκιά του γιού της. Εκείνος ήταν πάντοτε το πρόσωπο της βραδιάς, και αυτή η τυχερή μητέρα που τον συνόδευε.

Όμως στα εγκαίνια της γκαλερί, τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Ήταν εκείνη που διοργάνωσε την εκδήλωση και το κοκτέιλ πάρτι που ακολούθησε. Ο γιός της ήρθε σαν επισκέπτης στην δική της εκδήλωση.

Δεν είχε συνειδητοποιήσει ακόμη αυτή την αλλαγή που συντελείται μέσα της. Για πρώτη φορά στην ζωή της, ήταν η δική της προσωπικότητα που κυριαρχούσε. Με τον άνδρα της, τον πατέρα του Βαν ντε Φλου, ήταν απλώς μια γυναικούλα που τον βοηθούσε στην δουλειά. Με τον Πάμπλο Ρούντο, τον μαφιόζο της Νέας Υόρκης, ήταν το αντικείμενο του πόθου του, που την επιδείκνυε στους άλλους σαν τρόπαιο.

Αργότερα στο Μοντεβιδέο, ζούσε μέσα σε εκτίμηση και σεβασμό αλλά κάτω από την σκιά του γιού της. Ήταν απλώς η μητέρα του Βαν ντε Φλου. Κατά καιρούς ορισμένοι άνδρες του κύκλου της την φλέπταραν. Παρέμενε πάντοτε ωραία και επιθυμητή γυναίκα.

Σε ορισμένες περιπτώσεις λύγισε και ανταποκρίθηκε στα επίμονα αυτά φλερτ. Ήταν μόνη. Ζητούσε την ζεστή αγκαλιά του άνδρα. Όμως δεν κρατούσαν οι δεσμοί αυτοί για πολύ.

Οι εραστές σύντομα, γίνονταν απαιτητικοί, γεγονός που την τρόμαζε. Ορισμένοι ζητούσαν να μεσολαβήσει ο γιός της για να ανέβουν περισσότερο κοινωνικά. Άλλοι πάλι με λιγότερη οικονομική άνεση, ζητούσαν χρήματα, με την μορφή δανείου.

Κάποτε σταμάτησε να ανταποκρίνεται στα φλερτ.

Κατάλαβε ότι την ήθελαν ως γέφυρα για να πλησιάσουν τον γιό της και να επωφεληθούν από την κοινωνική και οικονομική του δύναμη.

Δεν είπε σε κανένα, ούτε και στην Μαριάννα το μυστικό της, για τους δεσμούς αυτούς.

Μόνη της πολλές φορές αναπολούσε τις όμορφες στιγμές που πέρασε μαζί τους. Δεν ήθελε να θυμηθεί τίποτε άλλο.

Η περίπτωση του Μανουέλ ήταν διαφορετική. Ήταν ο τύπος του άνδρα που της άρεσε, έστω και αν υπήρχε διαφορά ηλικίας. Ίσως αυτό να την κολάκευε, ότι την κοιτά ερωτικά ένας νεότερος.

Ένιωθε ασφαλής μαζί του, διότι τον είχε εμπιστευτεί η Μαριάννα μετά που αποκαλύφθηκε ότι είναι ο βιολογικός πατέρας της εγγονής της, της Χουανίτα. Εξάλλου είναι η Μαριάννα που σκέφθηκε να συμμετέχει με τον Μανουέλ στις εκδηλώσεις της γκαλερί. Ήταν σαν να την έσπρωξε απότομα στην αγκαλιά του, όταν της εξομολογήθηκε ότι είναι ερωτευμένη μαζί του.

Αυτό που δεν μπορούσε να υπολογίσει η ίδια, ήταν η μετάλλαξη του χαρακτήρα της, όταν απόκτησε ξεχωριστή προσωπικότητα και λάμψη σαν υπεύθυνη για τις εκθέσεις, σε μια γκαλερί που φέρει το βαρύ όνομα των Ροντρίγκες.

Εξάλλου και το δικό της αποτελούσε βαρύ όνομα ως σινιόρα Έρρικα ντε Φλου, στην υψηλή κοινωνία του Μοντεβιδέο.

Αυτά τα δύο ονόματα ήταν φυσικό να προσδώσουν ξεχωριστό ενδιαφέρον στην γκαλερί και να αποκτήσει πολύ σύντομα φήμη και το όνομα και η φωτογραφία της Έρρικα να φιγουράρουν στις εφημερίδες και τα περιοδικά του Μοντεβιδέο.

Σε όλο αυτό το διάστημα των λίγων εβδομάδων, μετά τα επίσημα εγκαίνια της γκαλερί, ο Μανουέλ

δεν είχε παρατηρήσει καμιά αλλαγή στον χαρακτήρα της Έρρικα και τίποτε δεν πρόδιδε την απότομη μετάλλαξη της.

Ερχόταν δύο με τρεις φορές την εβδομάδα και τον επισκεπτόταν. Μιλούσαν για την γκαλερί και κάνανε διάφορα σχέδια. Τα μεσημέρια τρώγανε πάνω στο διαμέρισμα με την Κασσάνδρα, που φρόντιζε κάθε φορά να φτιάξει φαγητά και γλυκίσματα που άρεσαν στην σινιόρα Έρρικα.

Φυσικά η Κασσάνδρα είχε αντιληφθεί από την πρώτη στιγμή ότι ο γιός της και η Έρρικα δεν ήταν μόνο συνεργάτες. Κάτι υπήρχε ανάμεσά τους. Οι ματιές τους, το αυθόρμητο άγγιγμα των χεριών τους, το χαμόγελό της, όλα φάνερωναν την ζεστασιά ανάμεσά τους.

Δεν τον ρώτησε και περίμενε να της μιλήσει εκείνος πρώτος.

Όταν ένα βράδυ ο Μανουέλ πήγε να ανοίξει κάποια κουβέντα, η Κασσάνδρα τον πρόλαβε.

-Δεν χρειάζομαι πολλές εξηγήσεις παιδί μου. Το κατάλαβα από την πρώτη φορά που σας είδα μαζί, όταν την έφερες πάνω στο διαμέρισμα, να μου την γνωρίσεις ως συνεργάτιδα. Είναι μια πολύ ωραία γυναίκα, μεγαλύτερη σου φυσικά, αλλά δείχνει να σε αγαπά. Όλα αυτά τα χρόνια ζεις τόσο μόνος. Χρειάζεσαι μια ζεστή ματιά και ένα γλυκό χαμόγελο, να σε ξεκουράσει. Η σινιόρα Έρρικα δείχνει ότι σε νοιάζεται. Όμως...

-Τι όμως, μάνα; ρώτησε ο Μανουέλ.

-Ζείτε σε δύο διαφορετικούς κόσμους παιδί μου. Άλλος ο δικός της κόσμος και άλλος ο δικός μας.

-Και όμως μάνα, ο κόσμος ο δικός της είναι που θα με βοηθήσει. Οι άνθρωποι που γνωρίζει είναι που θα φέρουν την κίνηση στην γκαλερί. Ποιους κύκλους έχω εγώ, και ποιους γνωρίζω;

Η Κασσάνδρα έμεινε για λίγο σιωπηλή και ύστερα πλησιάζοντάς τον και βάζοντας το χέρι της στοργικά στον ώμο του, είπε:

-Το ξέρω παιδί μου. Όμως μη περιμένεις πολλά από αυτούς τους ανθρώπους. Δεν καταδέχονται τα άτομα της δικής μας φτωχής τάξης. Η ίδια η σινιόρα Έρρικα δεν θα μπορέσει να σε φέρει στον δικό της κόσμο.

Ο ίδιος εσύ είναι που μου είπες ότι την βραδιά που άνοιξε η αίθουσα και ήρθε τόσο καλός κόσμος, λίγοι σου μίλησαν. Οι περισσότεροι μιλούσαν με την σινιόρα Έρρικα, τον γιό της και τον γιό της σινιόρα Μαριάννα.

-Μα αυτοί είναι πολύ σπουδαίοι άνθρωποι.

-Και εσύ παιδί μου είσαι πιο σπουδαίος, γιατί έχεις το χάρισμα που σου έδωσε ο Θεός και ζωγραφίζεις. Αυτοί είναι σπουδαίοι διότι έχουν λεφτά. Χωρίς αυτά δεν είναι τίποτε. Ενώ εσύ χωρίς λεφτά είσαι κάτι ξεχωριστό που δεν αγοράζεται με λεφτά.

Απλά λόγια μιας αμόρφωτης μετανάστριας Ελληνίδας μάνας, που από ένστικτο, πρόβλεπε ότι ο γιός της θα πληγωθεί από τους ανθρώπους που με την δύναμη του χρήματος διαφεντεύουν τα πάντα.